

ugyanarra mutatnak, meglátod a felkelő tájat.

Mily közeled a nyár!

Áttetszővé lenni, tiszta nézést ereszteni a bukásba, ösztöneid ünnepein kevesellni a jót.

Csak ülsz a szélen, alattad a pusztulás.

Nagy levegőt veszel, majd elválík tőled, ahogy az életnek hitt lebegés egészül a növekvővel.

Kirándulni mész, elámulsz egy völgy vagy templomrom szépségén, átterjeszted

gondolataid, otthagysz egy darabot az életből.

Megfogyatkozván tovább keresel, olyan pontokat, ahol

mindennél jobb elhelyezni, ami még nálad van.

Közben észre sem veszed, hogy meghaltál, hogy felszívott a törvény.

Egész éjjel tenger.

Őrizgetett gyermek, ha tart is még: soha már.

Egy ilyen gyöngy!

A saját, az elveszíthetetlen elveszítése közben.